

# ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

Γράφει ο Γιάννης Δραμιτίνος → [yiannis.dramitinos@gmail.com](mailto:yiannis.dramitinos@gmail.com)



## Η Πρεσβυτέρα της Παραμάτα

**Π**ρώτα γνώρισα τη Δώρα. Συναντήθηκα με σε ένα χοτέλι επί της οδού Αγίου Ιωάννου, κάπου ανάμεσα στο Glebe και το Forest Lodge. Δεν έπιασα ούτε μια λέξη από τη βαριά προφορά του κοριτσιού που μας σέρβιρε στέκι και μπύρα. Είχα μείνει τέσσερις μήνες στην Αυστραλία και την επόμενη μέρα το απόγευμα θα επέστρεφα στην Ελλάδα. Όταν γύρισα μετά από εφτά μήνες, συναντήθηκα ξανά με τη Δώρα, γνώρισα και την φίλη της Σοφία. Ήταν οι πρώτοι ελληνοαυστραλοί που γνώριζα από κοντά. Η Δώρα είχε γεννηθεί στο Σίδνεϊ, η Σοφία είχε έρθει σε πλικία τεσσάρων ετών.

Εδώ θα ανοίξω μια παρένθεση. Η πρώτη μου επαφή με τον ελληνισμό της διασποράς έγινε πριν από πολλά χρόνια στη Γερμανία. Δεν λογαριάζω εδώ τα “αμερικανάκια” όπως λέγαμε τα παιδιά και τα εγγόνια των μεταναστών που περνούσαν τα καλοκαίρια τους στο Ρέθυμνο. Τα μικρά παιδιά δεν καταλαβαίνουν τέτοιες διαφορές. Ούτε ο Ιούλιος το επιτρέπει, ούτε ο Αύγουστος. Στη Βρέμη, λοιπόν, έναν παγωμένο Απρίλιο, σαν μια σελίδα που παραλείφθηκε, των “Αθέατων Ήμερολογίων”, βράδυ Μεγάλου Σαββάτου, συνάντησα στην Ανάσταση, ελληνόπουλα με λευκό υποκάμισο και μάυρο παντελόνι. Κρατούσαν φαναράκια της Λαμπράς και μιλούσαν γερμανικά. Ο ναός ήταν Λουθηρανικός και είχε παραχωρηθεί για όλη την Μεγάλη Εβδομάδα στον ορθόδοξο ιερέα. Πριν αρχίσει η λειτουργία, ο ιερέας ζήτησε από τους πιστούς, όταν μετά το πέρας της λειτουργίας θα τους γκρίζαν τα κόκκινα αυγά κατά το έθιμο, να μην ρίξουν τα τσόφλια στο προαύλιο. Ισως εκείνο το βράδυ να πήρα μια πρώτη γεύση τι πάει να πει να έχεις μεγαλώσει και να έχεις ζήσει όλη σου τη ζωή σε μια άλλη χώρα και παρόλα αυτά, κατά κάποιον τρόπο, να έρχονται ώρες και στιγμές που να αισθάνεσαι φιλοξενούμενος...

Η γνωριμία με τη Σοφία σιγά σιγά εξελίχθηκε σε βαθιά φιλία. Ένα απογεύμα, πριν από κάμποσα χρόνια, τα κορίτσια, οι δύο “ελληνοαυστραλές” φίλες, πέρασαν από το Ληξιαρχείο Γεννήσεων, Γάμων και Θανάτων της οδού Ρίτζεντ και υπέγραψαν το έγγραφο που επικύρωνε το γάμο μου. Με κάποιο τρόπο και πέρα από τους δεσμούς του αί-

ματος, είχαμε γίνει συγγενείς.

Από τη Σοφία γνώρισα τους γονείς της. Είχα χρόνια να μπω σε εκκλησία. Ήξερα πως ο πατέρας της είναι ιερέας. Μια Παρασκευή των Χαιρετισμών τράβηξα μόνος μου, πρώτη φορά, για την Παραμάτα. Στη γη που κάποτε ζόύσαν οι Νταρούνγκ, τώρα υπήρχε μια μικρή ελληνική εκκλησία, του Αγίου Ιωάννη. Έφαλλε όμορφα ο παπα-Νικόλας. Μετά την εκκλησία πήγαμε στο σπίτι. Εκεί συνάντησα για πρώτη φορά την κυρία Ελένη. Αργότερα, σε ένα ταξίδι τους στην Ελλάδα, θα γνωρίσουν στην Κρήτη τους γονείς μου και τους γονείς της Ηλέκτρας. Τους ξαναείδαν, αμφότερους, όταν μας επισκέφτηκαν στην Αυστραλία.

Την πρεσβυτέρα, την είδα τελευταία φορά πριν από μερικούς μήνες, στην μεταφορά του Αγίου Ιωάννη στη νέα του τοποθεσία. Ένας κύκλος είχε κλείσει για την ελληνική κοινότητα της Παραμάτα, ένας νέος, λαμπρότερος, άνοιγμα. Έλαμπε από χαρά με την εγγονή της στην αγκαλιά της. Τέσσερις μέρες μετά έφυγε για την Ελλάδα. Από τη Σοφία πληροφορήθηκα την ξαφνική της ασθένεια. Όταν επέστρεψε πέντε εβδομάδες αργότερα, την επόμενη μέρα τα ξημερώματα έφυγε από τη ζωή. Ο πατέρας Νικόλαος, οι δύο του κόρες, η Σοφία και η Έλλη με τον σύζυγο της τον Σάντι, τα παιδιά της Έλλης, ο Γιώργος και η Ελένη, δεν έλλειψαν ούτε λεπτό από δίπλα της. Αστειεύταν μέχρι την τελευταία στιγμή, η πρεσβυτέρα. Γνώριζε πως ο θάνατος είναι η τελική κατάληξη της ζωής και πίστευε στην μεγάλη αγκαλιά του Ιησού. Ήταν άνθρωπος δυνατός...

Γεράτο κόσμο το σπίτι της επόμενες μέρες μέχρι την κηδεία. Σοφός και γλυκύτατος, ο πατέρας Νικόλαος μιλούσε για τα πρώτα δύσκολα χρόνια στην Αυστραλία. Κάποια στιγμή με πλοσίασε και μου έδωσε μια τσάντα. “Να την ανοίξεις όταν θα γυρίσεις στο σπίτι”, μου είπε ο 83χρονος ιερέας. Λίγες ώρες αργότερα θα έπιανα στα χέρια μου το “Λεξικόν, Μυθολογικόν, Γεωγραφικόν και Ιστορικόν. Βιέννη κατά μήναν Ιανουαρίου 1837...” Το είχε φέρει μαζί του όταν έφτασε από την Ελλάδα και τώρα μου το δώριζε...

Την ημέρα της κηδείας πεικλούσια ήταν ασφυκτι-



κά γεμάτη. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι που ο ιερέας είχε παντρέψει, είχε βαφτίσει τα παιδιά τους, είχε ψάλλει την εξόδιο ακολουθία για τους συγγενείς τους, με την παπαδιά του να του παραστέκεται χρόνια και χρόνια, ήταν εκεί για ένα τελευταίο χαιρετισμό, ένα τελευταίο φιλί.

Ελένη Τσουλουκίδη, το γένος Καρβουνίδου. Γεννήθηκε στις 21 Μαΐου του 1935, στην Αγία Κυριακή Καστοριάς, εκεί που ρίχνουν τον ίσκιο τους τα ψηλά βουνά της πατρίδας μας. Έφυγε από τη ζωή κοντά στο αρχαίο ποτάμι της Παραμάτα, που η αγάπη των Ελλήνων για τη νέα τους πατρίδα το καμει δικό τους ποτάμι. Σκέφτομαι καμιά φορά πως η Παράδεισος μπορεί και να είναι ένα πολυσέλιδο Βικτωριανό μυθιστόρημα και πως στις πράσινες αλέες της μαζεύονται οι πρεσβυτέρες όλων των καιρών και συζητούν για τις χαρές και τις λύπες του κόσμου.

**Radio Ellas Fm 90.1**  
Every Sunday 8-10pm

[Voice of Ahepa 8-9pm Radio Ellas 9-10pm]

**Producer: George Giakoumidis**

**John Dramitinos / Kosmos Newspaper**

**2nbc**  
**90.1 fm**

•Station tel: 9534 2888 •Studio tel: 9534 2777 •Email: [george\\_giak@hotmail.com](mailto:george_giak@hotmail.com)